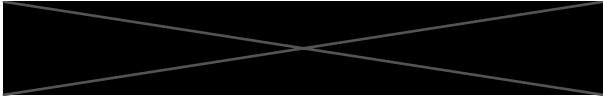

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 marca 2024 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Wydział XII Karny w składzie:

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Warszawie - Jarosława Szklarczyka, po rozpoznaniu w dniu 27 czerwca 2023r. , 26 października 2023 roku, 13 lutego 2024 roku i 18 marca 2024 roku na rozprawie sprawy z wniosku E. C. o zadośćuczynienie za doznaną krzywdę wynikłą z niewątpliwie niesłusznego zatrzymania,

na podstawie art. 552 § 4 kpk i art. 554 § 4 kpk

orzeka:

- zasądza od Skarbu Państwa na rzecz E. C., z domu K., urodzonej (...) w W., kwotę 2000,00 (dwa tysiące) złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia za krzywdę wynikłą z niewątpliwie niesłusznego zatrzymania w dniu 11 listopada 2022 roku w sprawie (...) przez funkcjonariuszy Komendy Rejonowej Policji (...)
- w pozostałym zakresie wniosek o zadośćuczynienie oddala;
- zasądza od Skarbu Państwa na rzecz E. C. kwotę 288,00 (dwieście osiemdziesiąt osiem 00/100) złotych tytułem zwrotu wydatków związanych z ustanowieniem przez wnioskodawczynię pełnomocnika z wyboru;
- kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UWO

Sygnatura akt

XII Ko 26/23

1. WNIOSKODAWCA

E. C.

**1. ZWIĘZŁE
PRZEDSTAWIENIE
ZGŁOSZONEGO ŻĄDANIA**

1.	Odszkodowanie (kwota główna)	Odsetki
----	------------------------------	---------

2.	Zadośćuczynienie (kwota główna)	Odsetki
5.000,00 zł	ustawowe od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty	
3.	Inne	
zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy kosztów ustanowienia jednego pełnomocnika według norm prawem przepisanych		

1.3. Ustalenie faktów				
0.1.3.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Fakt	Dowód	Numer karty	
3.1.1		W dniu 11 listopada 2022 r. E. C. wzięła udział w kontrademonstracji do cyklicznego zgromadzenia - marszu nazwanego „(...)”, w którym miały wziąć udział organizacje, które zdaniem wnioskodawcy szerzyły hasła neofaszystowskie, nadto głosiły hasła antyeuropejskie, antyukraińskie, antyamerykańskie i antysemityczne. W trakcie trwania	notoria powszechna Protokoły oględzin nagrań zabezpieczonych a płycie akta sprawy Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie VW 2834/23 zeznania E. C. dokumentacja fotograficzna informacja z KRP (...)	k. 4- 13, 14- 26 akt sprawy Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie VW 2834/23 k. 34-35 38-40 k. 44, 53 k. 62-63 k. 46-47 akt dołączonych V W 2834/23

	marszu, w różnych jego miejscach gromadziły się liczne siły Policji, mające chronić niezakłócony przebieg Marszu. E. C. około godziny 13.00 przebywała na ulicy (...). Stała w gronie innych osób, spokojnie trzymając w ręku białą różę. Funkcjonariusze poprzez tubę nagłaśniającą wydawali komunikaty do opuszczenia miejsca działań Policji. W pewnym momencie do zgromadzonych osób, w tym wnioskodawczyni, podeszła grupa funkcjonariuszy Policji, którzy mieli zasłonić osoby manifestujące, trzymające w dłoniach kwiaty, od osób biorących udział w marszu, którego czoło zbliżało się, dając o sobie znać łuną rac i hałasem tłumu. W pewnym momencie funkcjonariusze otrzymali rozkaz odseparowania osób protestujących od przemarszu. W związku z tym kordon Policji ewakuował protestujących w głąb ulicy (...) w bramę, w strefę bezpieczną	wniosek o ukaranie Postanowienie z dnia 15 grudnia 2023r. Postanowienie z dnia 6 listopada 2023r.	k.98 -100 akt sprawy II Kp 3219/22
--	--	--	---

poza obszar działań
Policji.
Funkcjonariusze
przystąpili do
czynności
legitymowania
grupy osób, w
której znajdowała
się E. C.. Podczas
legitymowania
funkcjonariusze
Policji informowali,
że Policja nie planuje
wręczać mandatów
ani kierować do
sądu wniosków
o ukaranie, a
jedynie ograniczyć
się do czynności
legitymowania. Po
legitymowaniu
wnioskodawczyni
pozostawała
odgrodzona w
bramie na czas
około 2 godzin.
Funkcjonariusze
Policji nie pozwolili
E. C. opuścić
bramy aż do
momentu znacznego
przesunięcia się
osób maszerujących.
Na powyższą
okoliczność nie
sporządzono
żadnego protokołu.
W trakcie
odgrodzenia od
uczestników Marszu
(...) po pewnym
czasie E. C. została
poinformowana, że
w związku z
popętnieniem
wykroczenia
polegającego na
niewykonywaniu
poleceń
funkcjonariuszy

Policji zostaną skierowane wnioski o ukaranie. E. C. nie mogła opuścić miejsca, w którym stała, nie otrzymywała informacji, jak długo będzie trwało zatrzymanie, została wylegitymowana i spokojnie wykonywała wszystkie polecenie funkcjonariuszy. Musiała prosić o zgodę na skorzystanie z telefonu, który miała cały czas w torebce podręcznej. Nie mogła skorzystać z toalety. Policjantki, które początkowo wykonywały czynności z wnioskodawczynią były wobec wnioskodawczynie łagodne i spokojne, następnie zastąpili je mężczyźni, którzy nie wydawali się wnioskodawczynie sympatycznymi. Nie odpowiadali na jej pytania.

Referat (...) Wydziału Prewencji Komendy Rejonowej Policji (...) prowadził czynności wyjaśniające w sprawie o wykroczenie z art. 65 a kodeksu wykroczeń w związku z niestosowaniem się

do wydawanych na podstawie prawa poleceń funkcjonariuszy Policji w dniu 11 listopada 2022 roku. Przedmiotowe czynności zakończyły się skierowaniem w dniu 26 września 2023 roku wniosku o ukaranie E. C. za powyższy czyn do Sądu Rejonowego Warszawa – Śródmieście w Warszawie. .

Postanowieniem z dnia 15 grudnia 2023 roku Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie na podstawie art. 5 par.1 pkt 2 kpw w zw. z art. 62 par. 1 i 2 kpk umorzył postępowanie przeciwko E. C. wobec stwierdzenia, iż czyn obwinionej nie zawiera znamion wykroczenia.

Postanowieniem z dnia 06 listopada 2023r. Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie w sprawie o sygn. akt II Kp 3219/22 uznał, że zatrzymanie E. C. w dniu 11 listopada 2022 r. było niezasadne,

		nielegalne i nieprawidłowe.		
0.1.3.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.		Fakt	Dowód	Numer karty
		-----	-----	-----

4. ocena DOWODÓW		
0.1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 3.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
3.1.	zeznania wnioskodawczyni	dowody osobowe w sprawie to zeznania wnioskodawczyni złożone na rozprawie (k. 34-35). Zeznania wnioskodawczyni są wiarygodne, konsekwentne, przedstawiające rzeczywisty przebieg zdarzenia. Koreśpondują one z dokumentacją fotograficzną ze sprawy prowadzonej przed Sądem Rejonowym dla Warszawy Śródmieścia o sygn.. VW 2834/23 i II Kp 3219/22 i tożsamą dokumentacją fotograficzną złożoną do akt sprawy k. 38-40. E. C. przedstawiła motywy pobytu w miejscu zdarzenia, w tym przede wszystkim chęć pokojowego zaprotestowania przeciwko formule i hasłom marszu. Nie zamierzała doprowadzać do konfrontacji z uczestnikami marszu. Z zeznań wnioskodawczyni wynika, że niemożliwość oddalenia się z miejsca okrażenia przez funkcjonariuszy Policji, konieczność pytania o pozwolenie na

		użycie telefonu komórkowego, niemożność skorzystania z toalety sprawiły jej dolegliwość. Nie odczuwała żadnych negatywnych konsekwencji zdarzenia, po powrocie do domu wzięła prysznic, wypila melisę. Wskazane powyżej okoliczności, zarówno ocenione w kontekście wewnętrznej spójności i logiki złożonych zeznań, ale także w związku z brakiem dowodów przeciwnych jednoznacznie pozwalają na uznanie zeznań E. C. za w pełni wiarygodne. Zeznania te obrazują w ocenie Sądu stopień krzywdy, której kompensacją jest zadośćuczynienie w kwocie 2000,00 zł.
Protokoły oględzin nagrań zabezpieczonych na płycie DWD – R nagrania przebiegu interwencji	akta dołączone V KW 2834/23 Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie zawierają nośniki elektroniczne na płytach DVD z zapisem przebiegu interwencji dokonanych przez funkcjonariuszy Policji. Protokoły nie budziły wątpliwości w aspekcie treściowym, a sporządzone zostały zgodnie przepisami kodeksu postępowania karnego, w szczególności z art. 207 par. 1 kpk, przez uprawniony do tego organ. Jego zbieżność z rzeczywistym przebiegiem czynności nie była kwestionowana przez żadną ze stron.	
odpis postanowienia Postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieście w Warszawie z dnia 06 listopada 2023 roku i z dnia 15 grudnia 2023 roku.	Ujawnione w toku postępowania orzeczenia zawierają elementy wskazane w art. 94 § 1 kpk, zostały wydane przez uprawnione do tego organy procesowe w trybie wynikającym z obowiązujących przepisów. Dowody z dokumentów (m. in. k. 51-53, 66-78, 91-92 akt dołączonych i k. 36-37 akt głównych) obrazują postępowanie w sprawie o wykroczenie oraz rozstrzygnięcia	

	Sądu rozpoznającego zażalenie na zatrzymanie i wniossek o ukaranie. Sąd uznał, że zatrzymanie E. C. w dniu 11 listopada 2022 r. było niezasadne, nielegalne i nieprawidłowe, a czyn zarzucany obwinionej nie zawiera znamion wykroczenia.	
0.1.4.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów 0.2.(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 3.1 albo 3.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu
	-----	-----

1.PODSTAWA PRAWNA		
Odszkodowanie		
1.	Kwota główna	Odsetki
-----	-----	-----
Zwiążle o powodach podstawy prawnej		
-----	-----	
Zadośćuczynienie		
2.	Kwota główna	Odsetki

2000,00 zł /dwa tysiące/	odsetki ustawowe od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty	
Zwiążle o powodach podstawy prawnej		
Zadośćuczynienie zostało przyznane wnioskodawczyni na podstawie art. 114 § 2 kpsw. Zgodnie z art. 114 § 2 kpsw odszkodowanie i zadośćuczynienie przysługuje m. in. osobie niewątpliwie niesłusznie zatrzymanej. Sąd Okręgowy zajmuje stanowisko, że dla uznania, że miało miejsce zatrzymanie nie jest niezbędne sporządzenie protokołu zatrzymania (wymaga tego art. 46 § 2 kpsw). Wystarczające jest obiektywne zaistnienie zatrzymania jako zdarzenia historycznego. Wnioskodawczyni była zatrzymana w dniu 11 listopada 2022 roku od godz. około 13.00 do godz. około 15.00 , bowiem w tym czasie pozbawiona była swobody poruszania się, otoczona przez funkcjonariuszy Policji i nie miała swobody oddalenia się z tego miejsca. W orzecznictwie zwraca się uwagę (np. wyrok SA w Katowicach z dnia 18.01.2018r., II AKa 576/17, Lex nr 2490943; wyrok SA w Krakowie z dnia 17.12.2003r., II AKa 344 /03, KZS 2004/1/33), że nie można stawiać znaku równości pomiędzy zatrzymaniem niezasadnym a zatrzymaniem niewątpliwie niesłusznym. Pierwszy z Sądów zauważył, że przepis art. 552 § 4 kpk przewiduje odszkodowanie i zadośćuczynienie w wypadku niewątpliwie niesłusznego zatrzymania. Pojęcie niewątpliwie niesłusznego zatrzymania nie jest natomiast tożsame z zatrzymaniem bezzasadnym, o jakim mowa w art. 246 kpk. Niewątpliwa		

niesłuszność zatrzymania wyrażana wskutek żądania odszkodowania i zadośćuczynienia (art. 552 § 4 kpk) nie jest tożsama z kryteriami badania zażalenia na zastosowanie zatrzymania (art. 246 § 1 kpk). Wprawdzie w obu wypadkach bada się zasadność i legalność zatrzymania, ale wskutek zażalenia bada się także jego prawidłowość, czego nie bada się wskutek zgłoszenia roszczenia pieniężnego. W trybie art. 552 § 4 kpk nie wystarczy ustalenie, że zatrzymanie było niesłuszne, należy bowiem ustalić wysoki stopień owej niesłuszności, to jest stwierdzić, że było niewątpliwie niesłuszne. Gdyby więc nawet wskutek zażalenia na zatrzymanie stwierdzono, że było ono niesłuszne (niezasadne, nielegalne bądź nieprawidłowe), nie przesądzałoby to automatycznie o zasadności roszczenia pieniężnego, tu bowiem należałoby wykazać nadto niesłuszność niewątpliwą. Przywołane orzeczenie odwołuje się do przepisów kodeksu postępowania karnego, ale zachowuje aktualność również w sprawach, gdzie podstawa materialna roszczenia wynika z art. 114 § 2 kpsw.

Zatrzymanie E. C. w dniu 11 listopada 2022 r. przez funkcjonariuszy Policji było, w ocenie Sądu I instancji, niewątpliwie niesłuszne. Potwierdza to materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, a w szczególności zeznania wnioskodawczyni oraz zapis z przebiegu zgromadzenia publicznego, którego przebieg był pokojowy i miał służyć wyrażeniu sprzeciwu wobec treści prezentowanych na tzw. „(...)”. W ocenie Sądu odseparowanie uczestników kontrademonstracji w trakcie (...) w dniu 11 listopada 2022 r. było niczym nie poparte.

Uczestnicy zgromadzenia mieli flagi oraz kwiaty w rękach i zachowywali dystans wobec osób biorących udział w marszu, których nie widzieli z racji dzielącej ich odległości. Otoczenie przez funkcjonariuszy Policji uczestników kontrademonstracji, a następnie wywieranie presji na przemieszczenie się w głąb bramy budynku znajdującego się przy ul. (...) było niczym nie uzasadnione. Ze zdjęć w protokole oględzin zapisu na płytach z przebiegu zdarzenia widać, jak wnioskodawczyni stoi otoczona funkcjonariuszami, odcięta od pozostałych uczestników, bez możliwości oddalenia się. Ponadto funkcjonariusze Policji nie przedstawili podstawy zatrzymania E. C., jedynie ją legitymując i nie pozwolono jej opuścić tego miejsca przez około dwie godziny. Z zeznań wnioskodawczyni wynika, że nie był jej podawany powód zatrzymania, nadto informowana była, że nie będzie kierowany wobec niej wniosek o ukaranie, zatem zaskoczeniem jawiło się wezwanie na komendę Policji. W ocenie Sądu nie było podstaw do podjęcia interwencji trwającej około 120 minut, w toku której padło żądanie okazania dokumentów tożsamości oraz która skutkowałą fizycznym pozbawieniem możliwości opuszczenia miejsca, w którym wnioskodawczyni się znajdowała. Mimo zablokowania możliwości fizycznego przemieszczania się E. C. funkcjonariusze Policji nie sporządzili również stosownych protokołów. Samo pozbawienie wolności zostało zakończone w momencie częściowego przesunięcia się maszerujących na trasie i umożliwiło wnioskodawczyni powrót do domu. Zatrzymanie E. C. stanowiło niczym nieuzasadnioną represję wobec uczestniczki pokojowego zgromadzenia. Sama

obawa, że wnioskodawczynie mogła zakłócić przebieg marszu poprzez protestowanie, nie stanowiło przesłanki uzasadniającej podjęcie takich czynności. Wskazane pozbawienie wolności przeradzające się w formę zatrzymania w rozumieniu art. 244 k.p.k. uznać należało za niewątpliwie niesłuszne, tj. takie które było stosowane z obrazą przepisów rozdziału 27 k.p.k. oraz powodujące dolegliwość, której wnioskodawczynie nie powinna była doznać w świetle całokształtu okoliczności ustalonych w sprawie. Powyższe zostało potwierdzone postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie z dnia 06 listopada 2023 roku w sprawie II Kp 3219/22. W związku z powyższym wnioskodawczynie przysługiwało zadośćuczynienie w oparciu o treść art. 552 § 4 k.p.k.			
Inne			
3.	<table border="1"> <tr> <td></td><td></td></tr> </table>		
Zwiążle o powodach podstawy prawnej			
-----	-----		

1.ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU W PRZEDMIOCIE ŻĄDANIA			
Zwiążle o powodach rozstrzygnięcia			
Odszkodowanie			
1.	<table border="1"> <tr> <td>Kwota główna</td><td>Odsetki</td></tr> </table>	Kwota główna	Odsetki
Kwota główna	Odsetki		

-----	-----	
Zadośćuczynienie		
2.	Kwota główna	Odsetki
przyznanie zadośćuczynienia w kwocie 2000,00 zł (punkt 1. wyroku) Zadośćuczynienie za niewątpliwie niesłuszne zatrzymanie lub tymczasowe aresztowania stanowi odszkodowanie za szkodę niematerialną, wynikającą z negatywnych przeżyć psychicznych. Ich źródłem jest fakt pozbawienia wolności, ale również to, że dana osoba na skutek zatrzymania (i ewentualnego późniejszego tymczasowego aresztowania) utraciła dobre imię. Przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia za krzywdę należy brać pod uwagę wszystkie ustalone w sprawie okoliczności rzutujące na określenie rozmiaru krzywdy osoby pozbawionej wolności, w tym zwłaszcza okres izolowania od społeczeństwa, który w miarę rozciągania się w czasie wzmacnia doznanie krzywdy. Należy brać również pod uwagę status społeczny i zawodowy wnioskodawcy. Zadośćuczynienie powinno być odpowiednie. Suma odpowiednia to taka, która co najmniej równoważy przeżycia związane z niesłusznym tymczasowym aresztowaniem (wyrok SA w Warszawie z dnia 10.09.2014r., II AKa 189/14, Lex nr 1527242). Zadośćuczynienie ma stanowić rekompensatę za doznane krzywdy i dolegliwości moralne oraz winno być mierzone ich dolegliwością, czasookresem stosowania środków zapobiegawczych, ich skutków	o odsetkach poniżej	

oraz współczesnym standardem społeczeństwa, tak aby krzywda została wynagrodzona. Wysokość zadośćuczynienia wyznaczają zatem dwie granice: z jednej strony musi ono przedstawiać wartość ekonomicznie odczuwalną; z drugiej zaś powinno być utrzymane w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej. Zasada umiarkowanego, a przy tym wyważonego i sprawiedliwego rozmiaru zadośćuczynienia łączy się z wysokością stopy życiowej społeczeństwa, gdyż zarówno ocena, czy jest ono realne, czy nie nadmierne, pozostawać musi w związku z poziomem życia (por. wyrok SA w Katowicach z dnia 7.02.2008r., II AKa 22/08, Lex nr 410351; wyrok SN z dnia 4.02.2008r., III KK 349/07, Lex nr 395071). Przywołane tezy *mutatis mutandis* odnoszą się do zatrzymania. Dla wykładni pojęcia zadośćuczynienie miarodajne są przepisy prawa cywilnego, a zwłaszcza art. 445 § 2 kc, z którego wynika, że zadośćuczynienie powinno być odpowiednie. W sprawach, których kanwą jest pozbawienie wolności stopień pokrzywdzenia zawsze należy oceniać w odniesieniu do czasu jego trwania, rodzaju i ilości doznanych konkretnie krzywd, natężenia i trwałości ich skutków, jak też przy uwzględnieniu innych spraw podobnego rodzaju rozpoznawanych przed sądami powszechnymi w Polsce. Zadośćuczynienie ma służyć złagodzeniu doznanej krzywdy i nie powinno być źródłem wzbogacenia się (wyrok SA we Wrocławiu z dnia 27.09.2018r., II AKa 225/18, Lex nr 2583359).

Nie ulega wątpliwości, że zatrzymanie E. C. w dniu 11 listopada 2022 roku było niewątpliwie niesłuszne z punktu widzenia ostatecznego rozstrzygnięcia, jakim było umorzenie postępowania wobec nie stwierdzenia znamion wykroczenia. Zatrzymanie było także niewątpliwie niesłuszne z punktu widzenia potrzeb toczącego się postępowania. Zeznania dotyczące poczucia krzywdy związanej z zatrzymaniem przez funkcjonariuszy Policji, w sytuacji, gdy wnioskodawczyni była przekonana, że nie naruszyła prawa, znajdują (w zakresie braku bezprawności zachowania wnioskodawczyni, będącego przyczyną zatrzymania), potwierdzenie w analizie dokumentów zgromadzonych w sprawie, zakończonej wydanym przez Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie w dniu 15 grudnia 2023 roku postanowieniem o umorzeniu postępowania wobec braku znamion wykroczenia. W świetle przytoczonych rozważań Sąd Okręgowy uznał, że odpowiednią sumą zadośćuczynienia rekompensującą krzywdę wynikłą z niewątpliwie niesłusznego zatrzymania będzie kwota 2000,00 zł. Żądanie wykraczające poza tę wielkość byłoby niezasadne, a jego uwzględnienie skutkowałoby już tylko wzbogaceniem wnioskodawczyni, a nie naprawieniem szkody niemajątkowej. Kluczowym kryterium rozstrzygającym o wysokości zadośćuczynienia był czas zatrzymania, który oscylował wokół 120 minut. Cała interwencja odbywała się na dwóch sąsiadujących ze sobą ulicach, w niewielkiej odległości, w miejscu publicznym i publicznie z uwagi

na zainteresowanie jej przebiegiem osób trzecich. Sąd przyjmuje, że E. C. czuła dyskomfort psychiczny z powodu samego faktu podjęcia interwencji i otoczenia przez policjantów mających przewagę liczebną, niemniej zarówno z zeznań samej wnioskodawczynie jak i z protokołów oględzin nagrań płyt DVD nagrania wynika, że funkcjonariusze zachowywali się kulturalnie i oględnie, a sama wnioskodawczynie nie czuła się swobodnie jedynie w dysponowaniu własnym telefonem, który trzymała w torebce podręcznej i nie był jej odebrany. Ograniczenie swobód obywatelskich, poprzez pozbawienie wnioskodawczynie prawa do udziału w szeroko pojętej aktywności w przestrzeni publicznej związanej z udziałem w zgromadzeniu oraz w innych formach aktywności społecznej podczas okresu zatrzymania a także troska o dwoje małoletnich dzieci, pozostawionych świadomie bez opieki w domu, połączona z niepewnością czasokresu zatrzymania związanego z przemarszem Marszu (...) oraz kwestie fizjologiczne również powodowały u wnioskodawczynie zdenerwowanie. Zauważenia wymaga i ten fakt, że nieskorzystanie z pomocy psychologa, której to odpowiedzi udzieliła wnioskodawczynie na pytanie pełnomocnika KSP na rozprawie głównej /k. 35/, jak również ewentualne rozpoczęcie psychoterapii nie jest warunkiem koniecznym dla ustalenia, czy doszło do uszczerbku w zakresie funkcjonowania emocjonalnego wnioskodawcy poprzez powstanie stresu, poczucia upokorzenia, dyskomfortu psychicznego w kontekście doznanej krzywdy. Mając przy tym na uwadze powszechnie znany problem z dostępnością

do leczenia psychiatrycznego oraz wsparcia psychologicznego, oczywistym jest, że ewentualne pozyskanie pomocy psychologicznej byłoby bardzo trudne. Przyznając zadośćuczynienie Sąd orzekł o odsetkach. Odsetki od sumy pieniężnej stanowiącej zadośćuczynienie za niesłuszne skazanie są wynagrodzeniem za opóźnienie w zapłacie sumy pieniężnej, która jest już wymagalna. Dlatego należy uznać, że za czas do wydania przez sąd prawomocnego orzeczenia odszkodowawczego odsetki nie przysługują (postanowienie SN z dnia 29.04.1991r., V KRN 475/90, OSNKW 1991/10-12/52) .	
Inne	

1.Inne ROZSTRZYGNĘCIA Zawarte w WYROKU	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2.	oddalenie wniosku o zadośćuczynienie w dalej idącym zakresie (punkt 2. wyroku). Wniosek o zadośćuczynienie podlegał oddaleniu w zakresie żądania przekraczającego kwotę 2000,00 zł. Podkreślić należy, że nawet krótkotrwałe, bezprawne pozbawienie wolności człowieka wyrządza mu krzywdę. Z oczywistych względów różnorodne dolegliwości związane z pozbawieniem człowieka wolności zazwyczaj rosną wraz z wydłużaniem się jego czasu (ze względu na skutki osobiste, rodzinne, społeczne). Sąd zasadzając na rzecz E. C. kwotę 2000 zł miał na względzie następujące okoliczności: - wnioskodawczyni brała udział w pokojowym zgromadzeniu i nie zrobiła nic, co uzasadniłoby jej zatrzymanie, - długotrwałość zatrzymania i niemożność opuszczenia bramy przez około dwie godziny, - niemożność skorzystania z toalety, poczucie konieczności uzyskania zgody od Policjantów na skorzystanie z telefonu komórkowego. Wnioskodawczyni nie miała jednak ograniczonej

	swobody ruchu, nie miała ograniczonego kontaktu z innymi osobami. Wszystkie wskazane powyżej okoliczności w ocenie Sądu nakazywały uznać, że cierpienia E. C. nie były nadzwyczajne, gdyż oceniła ona zachowanie Policjantek jako miłe i życzliwe, zaś negatywnie Policjantów, ponieważ „nie odzywali się do niej”. Wnioskodawczyni wyruszając na pokojowe towarzyszenie uczestnikom „(...)” musiała liczyć się z trudnościami w skorzystaniu z publicznych toalet, a kwestie fizjologiczne nie były dla niej przeszkodą w podjęciu decyzji o opuszczeniu mieszkania jak również pozostawienie, wobec samotnego wychowywania dwojga małoletnich dzieci, ich bez opieki na czas potencjalnej nieobecności, który musiała przecież, jako dojrzała osoba, właściwie oszacować. W ocenie Sądu kwota 2 000 zł za okres zatrzymania E. C. z pewnością nie jest kwotą jedynie symboliczną, a jawi się jako adekwatna i pozostaje odpowiednia do warunków życia społeczeństwa. W pozostałym zakresie wniosek należało oddalić jako wygórowany i przez to nieuzasadniony. Nie było to bowiem zatrzymanie wielogodzinne, związane z przewiezieniem do jednostki policji, umieszczeniem w izbie zatrzymań, koniecznością spędzenia tam nocy, założeniem kajdanek, przeszukaniem czy kontrolą osobistą połączoną z kontrolą otworów anatomicznych, związanym z tym upokorzeniem.
--	---

1.Koszty procesu	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
3.	na podstawie § 15 ust. 1, 11 ust. 6 i § 17 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015r. poz. 1800 ze zm.) zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawczyni kwotę 288,00 zł tytułem zwrotu wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika. Zauważyć trzeba, że w kodeksie postępowania karnego od dnia 1 lipca 2015r. znajduje się regulacja wprost stanowiąca, że w razie uwzględnienia roszczeń choćby w części wnioskodawcy przysługuje od Skarbu Państwa zwrot uzasadnionych wydatków, w tym z tytułu ustanowienia jednego pełnomocnika. W kodeksie postępowania w sprawach o wykroczenia nie ma odpowiednika art. 554 § 4 zdanie drugie kpk. Niemniej Sąd przyłącza się do stanowiska zaprezentowanego przez Sąd Apelacyjny

	w Katowicach (wyrok z dnia 22.06.2017r., II AKa 190/17, Lex nr 2343414), że przepis art. 115 § 3 kpsw należy tak interpretować, by nie naruszał on przepisów Konstytucji i uznać, że Skarb Państwa winien ponosić także uzasadnione wydatki strony, jakie poniosła ona w toku dochodzenia roszczeń o zadośćuczynienie i odszkodowanie za niewątpliwie niesłuszne zatrzymanie.
4.	Wobec treści art. 554 § 4 kpk postępowanie uregulowane w rozdziale 58 Kodeksu postępowania karnego jest wolne od kosztów sądowych, co skutkowało wydaniem rozstrzygnięcia o obciążeniu Skarbu Państwa kosztami postępowania.

1.PODPIS
Sędzia Beata Adamczyk - Łabuda